

športni pribor, perilo itd., vse to se ponša s podobo povsod pričujoče, prikupne Miki miške. In vse to prinaša v blagajno slikarja Walta Disneya ogromen dobiček.

Kako je pa ta svetovno znana miška povsod priljubljena, dokazu-

je k sklepu dejstvo, da je lani nje-ne vesele filmske dogodivščine in poredne vragolije občudovalo na vsem svetu 468 milijonov gledalcev, to je več ko tridesetkratno število prebivalcev naše Jugoslavije.

Gr. K.

DRAŽBA

LUŽIŠKO-SRBSKA HUMORESKA

»V Žabnici bo jutri dražba!« so govorili mašarji na poti domov. »Kmet Tulak se je vdal pijači in se radi tega tako zadolžil, da mu pojde na boben hiša, poslopja in vse orodje!« — »Hm, potem bom šel tudi jaz tja!« si je mislil Konovičan Fumfak, »morda bom kaj poceni kupil. Slišal sem, da ima Tulak kamenito korito za hlev; to bi bilo nekaj zame — le škoda, da ne utegnem skočiti tja!«

Po sreči je naletel na strica Patoka. »Stričko!« mu je dejal, »jutri bo v Žabnici dražba: rad bi šel tja, toda nedostaja mi časa. Bodi tako ljubezniv in dobrohoten pa ponujaj zame za kamenito hlevsko korito. Rabil bi ga za svoje gospodarstvo!« —

»O, prav rad! Zanesi se name!« mu je odgovoril boter. Ko je prišel domov, je o stvari še enkrat premislil. »Neumnost!« si je dejal, »kaj bi sam lazil tja?« — Šel je k svojemu sosеду, ki so ga radi njegove krščanske ljubezni imenovali »Turka«. — »Čuj, stric sosed!« ga je ogovoril, »ti pojdeš gotovo jutri na dražbo. Kupi zame kamenite jasli, dober moj znanec bi jih rad imel!«

Drugi dan zgodaj se je Fumfak spomnil, da vendar utegne sam na dražbo. Prišel je v Žabnico: mnogo ljudi je bilo že zbranih, toda strica Patoka ni bilo. »Glej ga no, lep stric je ta Patok!« je pomislil Fumfak. »Še dobro, da sem sam prišel; na druge se ne moreš nikoli zanesti! Lepo pa ni napravil: obetal je in obljubljal, pa ni držal besede!«

Dražba se je pričela. Malo so kupovali. »Kamenito korito!« nenadoma

zakliče klicar. Fumfak ponudi — Turek tudi. »Oho, ti me hočeš prekositi? To se ti ne bo posrečilo!« si misli Fumfak in draži dalje — Turek mu pa nabija. Že sta prispela na osem tolarjev. »Umazani cigan! Mene ne boš ujel!« mrmra Fumfak in ponuja: »Devet!« — »Deset!« — je pridral Turek in si mislil: »Meni tako in tako ne bo treba plačati!« — »Enajst!« je vpil Turek. Ljudje so se smejali — zastonj — razjarjenca sta gonila naprej: 13, 14, 15, 16! — »No, čakaj, tebe bi rad napojil, da boš imel posla kot piškur v blatu!« je pihal Fumfak in ponudil 20! »Ena in dvajset!« je kriknil Turek. »Kar vzemi ga!« se je zarežal Fumfak. »Ena in dvajset!« je oglašal klicar, »v prvo, drugo in v tretje.« Kladivo je udarilo, korito je bilo Turkovo. »Bedak!« so govorili ljudje, »kako moreš tako brez pameti dražiti, korito ni vredno niti pol tolarja!« — »Hihihi! To ga bo izmodrilo! Hihihi!« — Vse nadaljnje puščaje v nemar, se vleče Fumfak domov. Drugi dan je prišel stric Patok s koritom k Fumfaku.

»Poglej, ljubi stričko, dobro sem skrbel zate!« je rekel s smehljajem.

»Kaj? Saj sploh nisi bil na dražbil!« je odgovoril začudeno Fumfak.

»Nisem utegnil, toda moj sosed me je zastopal in ga kupil.« —

Fumfak je na široko odprl usta. Beseda se mu je zataknila v grlu. Hipoma je popadel strica in korito in vrgel oboje skozi vrata. Stric se je sicer še pobral, toda korito je obležalo razbito na tleh.

In 21 tolarjev? Fumfak jih pač ni hotel plačati, ko pa je vzela stvar v pretres policija, jih je rad odbrenkal.

A. Debeljak.